

Az Úr közel! – Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4.5b)

*„Oly távol vagy tőlem és mégis közel,
nem érhetlek Téged, s nem érhetlek el.
Oly távol vagy tőlem és mégis közel,
Te hallgatsz, s én érzem: a szívem felel.”*

Távol és mégis közel! Ebben van karácsonynak a nagy titka. Az Úr közel jött. Dávid városában, az istállóban a kisgyermek az Úr Krisztus (Lk 2,11) – tudtuk meg az angyaloktól. Felette nagy titok volt ez. Akit mi Úrnak nevezünk – „mert mind testünket, mind lelkünket a bűntől és a Sátán minden hatalmából nem aranyon, vagy ezüstön, hanem az ő drága vérében váltotta meg és tette a maga tulajdonává” (H.K. 34.) –, hozzánk hasonlóvá lett. Az Úr egy kisgyermek lett. Isten emberré lett. Az első neves keresztyén magyar, vagy magyar keresztyén, *István a király* imádságában a titok még inkább elmélyül. István nem érti, és nem érheti el, a tőle távol és mégis közel lévő Urat, de érzi a közelséget, melyben isteni meghallgatás és szívbéli felelet van. Ez Isten és ember igazi találkozása. Így karácsony a titkok titka lesz, melyet csak az ért meg igazán, aki a közel Léviót nem érzi magától távol. Micsoda áldatlan állapot lenne: **közel és mégis távol!**

Aki távol volt közeli lett, azért, hogy Benne minden, ami távol volt, közel lehessen. Isten emberközelségbe jött. A szent Isten belépett a bűnös világba. A mennyek országa **elközelített** (Mt 4,17). Karácsony a **közelség** ünnepe. Isten és ember egészen közel kerültek egymáshoz. Karnyújtásnyira kerültek azok a karácsonyi ajándékok, melyeket a közel jövő Úr hozott magával. Ezek közül most egy emelkedik ki, de ez egész életünk lényeges tartozékává kíván lenni. Ez az öröm, mely bőséges az Úr közelségében. Mindenkinek jut(na) belőle.

A kisebb-nagyobb félelmekkel teletüzdelt világunkat, az első karácsony óta, évenként átjárja az örömhír: „Ne féljete, mert hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen” (Lk 2,10). Ha mégis hiánycikk az öröm, annak csak az lehet az oka, hogy a **közel lévő Urat távol érezzük** magunktól, vagy egyáltalán nem érezzük jelenlétét. Közel van (hisszük értelmünkkel), és mégis távol, mert nem érthetjük, és nem érhetjük el, mondjuk István királlyal (vagy a rockopera szerzőjével, Bródy Jánossal). Minden ellen-életézés dacára „örüljete (hát) az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete”. (Fil 4,4). Mert „az Úr közel!” (Fil 4,5) Ahogyan ilyenkor örülnek azok, akik szeretteiket végre magukhoz közel tudják, a szerető Isten közelségének érzése igazi örömforrás. És nem ideig-óráig való. Mindennapos öröm lesz, mert ilyen ígéretünk van a közel lévő Úrtól: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20)

Az Úr közelségét minden nap átélni csak úgy lehet, hogy közben tudjuk, hogy egyre **közelebb** van az Ő dicsőséges **visszajövetele** is. Ezt felemelt fővel vár(hat)juk, és ettől átmelegszik az a kérésünk is, hogy „jőjön el a te országod”.

Az ő visszajövele **nem távolság, hanem** a hívő embernek a biztos **távlat**a. Örülhetünk annak, hogy ilyen távlatos lett az életünk. Az utolsó ígéret, mely a Bibliában elhangzik, ebben erősít: „Bizony hamar eljövök.” Erre válaszunk egy örömteli „Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” (Jel 22,20) Most még ürem is keveredhet az öröm poharába, akkor majd nem. Merjük hát így biztatni magunkat és egymást: Örülhetünk az Úrban mindenkor, és mondjuk ismét: örülhetünk! (Mert) az Úr közel!

Kolozsvár, 2006 karácsonyán.

Örömteli karácsonyt kíván,
a teológiai tanárok nevében
Kelemen Attila

Karácsonykor nem a három királyra szeretek gondolni, akik értékes ajándékokat vittek a megszületett kis Jézusnak. Ezen a napon az angyal szava az, ami megrendít: „Békesség a földön a jóakarátú embereknek.”

Nem igazán zavar az sem, ha ez az egyszerű bibliai örömhír bizarr fényőágak között lobogó cifra gyertyák fényénél hangzik fel évről évre.

Ilyenkor egy fénysugár egészen a gyermekkoromig ér, a szép ajándékok elenyésztek ugyan, de azt látom, a karácsonyesti titokzatos csillogásban együtt vagyunk, illatos a béke, biztos a jóakarát.

Csikszentmihályi Róbert